

Λ. ΤΖ. ΣΜΙΘ

Vampire
Diaries

Η ΟΡΓΗ

Βιβλίο 3

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE VAMPIRE DIARIES 3 – THE FURY

Από τις Εκδόσεις HarperTeen, Νέα Υόρκη 2007

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: VAMPIRE DIARIES 3 – **Η οργή**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: L. J. Smith

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ευηνέλλα Αλεξοπούλου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αρετή Κολλάτου

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Α. & Φ. Δεληγιάννης Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Ηλιόπουλος Θ. – Ροδόπουλος Π. Ο.Ε.

© Daniel Weiss Associates, Inc & Lisa Smith, 1991

All rights reserved.

© Εικόνες εξωφύλλου: fotostock/www.iml.gr

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2011

Πρώτη έκδοση: Μάρτιος 2011, 6.000 αντίτυπα

ISBN 978-960-453-899-7

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπιάς.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

Λ. ΤΖ. ΣΜΙΘ

Vampire
Diaries
Η ΟΡΓΗ
Βιβλίο 3

Μετάφραση:
Ευηνέλλα Αλεξοπούλου

*Στη θεία μου Μάρτζι,
και στη μνήμη των θείων μου Άγκνες και Έλινορ
που καλλιέργησαν τη δημιουργικότητά μου.*

Η Έλενα μπήκε στο ξέφωτο. Κάτω απ' τα πόδια της θρυψαλιασμένα φθινοπωρινά φύλλα πάγωναν μέσα στα λασπόνερα. Είχε σουρουπώσει πια και η θύελλα είχε κοπάσει. Όσο περνούσε η ώρα, το κρύο στο δάσος γινόταν όλο και πιο τσουχτερό. Η Έλενα όμως δεν το ένιωθε.

Δεν την ενοχλούσε ούτε το σκοτάδι. Οι κόρες των ματιών της ήταν ορθάνοιχτες και συγκέντρωναν τα αόρατα για τους ανθρώπους μικροσκοπικά φωτόνια. Διέκρινε πολύ καθαρά τις δύο αντρικές φιγούρες που πάλευαν κάτω από τη μεγάλη βελανιδιά.

Ο ένας είχε πυκνά σκούρα μαλλιά – της θύμιζαν κύματα φουρτουνιασμένης θάλασσας όπως τα είχε ανακατέψει ο άνεμος. Ήταν λίγο πιο ψηλός απ' τον άλλο. Η Έλενα ήξερε ότι είχε πράσινα μάτια, παρόλο που δεν μπορούσε να διακρίνει το πρόσωπό του.

Και ο άλλος είχε πλούσια σκούρα μαλλιά, αλλά τα δικά του ήταν λεπτά και ίσια, σαν τρίχωμα ζώου. Τα χείλη του ήταν τραβηγμένα πίσω από τη μανία. Το καλογραμμένο κορμί του ήταν συσπειρωμένο – κορμί αρπακτικού ζώου, έτοιμο να επιτεθεί. Τα μάτια του ήταν μαύρα.

Η Έλενα έμεινε να τους παρακολουθεί ακίνητη για μερικά λεπτά. Είχε ξεχάσει γιατί είχε πάει εκεί, γιατί την είχε τραβήξει εκεί η αντήχηση της πάλης τους στο μυαλό της. Η βουβή αντάρα του θυμού, του μίσους και του πόνου τους ήταν σχεδόν εκκωφαντική. Οι δύο αντίπαλοι ήταν λες και

ούρλιαζαν σιωπηλά, εγκλωβισμένοι σε μια θανάσιμη αντιπαράθεση.

Αναρωτιέμαι ποιος θα νικήσει, συλλογίστηκε. Και οι δυο τους ήταν πληγωμένοι και αιμοραγούσαν – το αριστερό μπράτσο του ψηλότερου κρεμόταν μάλιστα κάπως αφύσικα. Παρ' όλα αυτά, είχε μόλις εκσφενδονίσει τον άλλο πάνω στον ροζιασμένο κορμό μιας βελανιδιάς. Ήταν τόσο ασύλληπτη η μανία του, που η Έλενα την ένιωθε, τη γεύοταν και την άκουγε· ήξερε, επίσης, ότι αυτή η μανία τού έδινε απίστευτη δύναμη.

Και τότε θυμήθηκε γιατί είχε πάει εκεί. Μα πώς μπόρεσε να το ξεχάσει; Εκείνος ήταν πληγωμένος! Την είχε καλέσει εκεί με τη σκέψη του, βομβαρδίζοντάς τη με κρουστικά κύματα οργής και πόνου. Είχε πάει εκεί για να τον βοηθήσει... Είχε πάει εκεί γιατί του ανήκε!

Οι δύο φιγούρες είχαν πέσει τώρα στο παγωμένο έδαφος, παλεύοντας και γρυλίζοντας σαν λύκοι. Γρήγορα και αθόρυβα, η Έλενα τους πλησίασε. Εκείνος με τα κυματιστά μαλλιά και τα πράσινα μάτια –ο Στέφαν, της ψιθύρισε μια φωνή στο μυαλό της– είχε βουτήξει τον άλλο απ' το λαιμό. Θυμός κατέκλυσε την Έλενα· θυμός και προστατευτική διάθεση. Άπλωσε το χέρι της ανάμεσά τους για να αρπάξει εκείνο το χέρι που θύμιζε τανάλια... για να ξεσφίξει τα δάχτυλά του.

Δεν της πέρασε καν απ' το νου ότι μπορεί να μην είχε τη δύναμη να το κάνει. Ένιωθε αρκετά δυνατή, και θα τα κατάφερνε! Έριξε το βάρος της στο πλάι, τραβώντας τον αιχμάλωτό της μακριά από τον αντίπαλό του. Για σιγουριά, μάλιστα, τράβηξε δυνατά το πληγωμένο μπράτσο του, ρίχνοντάς τον με τα μούτρα μες στα λασπόνερα με τα φύλλα. Μετά, όπως ήταν πίσω του, τον βούτηξε απ' το λαιμό.

Η επίθεσή της τον είχε αιφνιδιάσει, αλλά δεν τον είχε κατατροπώσει. Τη χτύπησε κι εκείνος, ψάχνοντας με το καλό του χέρι να βρει το λαιμό της. Ο αντίχειράς του βυθίστηκε στην τραχεία της.

Η Έλενα προσπάθησε να πάρει ανάσα, προσπάθησε να

του δαγκώσει το χέρι. Με το μυαλό της δεν το καταλάβαινε, αλλά το κορμί της ήξερε τι έκανε. Τα δόντια της ήταν όπλο, και θα του ξέσκιζαν τη σάρκα για να του ρουφήξει το αίμα.

Αλλά εκείνος ήταν πιο δυνατός. Μ' ένα τίναγμα των ώμων του, της ξέφυγε. Μετά, στρίβοντας απότομα, την εκσφενδόνισε μακριά. Βρέθηκε πάνω της αστραπιαία· το πρόσωπό του είχε παραμορφωθεί από μια ζωώδη μανία. Εκείνη σφύριξε μέσ' απ' τα δόντια της και προσπάθησε να του βγάλει τα μάτια με τα νύχια της, αλλά της τίναξε το χέρι μακριά.

Θα τη σκότωνε! Ακόμη και πληγωμένος, ήταν πολύ πιο δυνατός. Τα χείλη του είχαν τραβηχτεί πίσω και φαίνονταν τα δόντια του, που ήταν ήδη λεκιασμένα από κατακόκκινες κηλίδες. Ήταν έτοιμος να επιτεθεί – σαν κόμπρα.

Και τότε, εκείνος κοκάλωσε! Έμεινε μετέωρος πάνω της, και η Έλενα είδε την έκφρασή του να αλλάζει.

Είδε τα πράσινα μάτια του να γουρλώνουν. Οι κόρες των ματιών του, που είχαν συσταλεί θυμίζοντας φλογισμένες κουκκίδες, έγιναν απότομα τεράστιες. Την κοιτούσε, και ήταν σαν να την έβλεπε για πρώτη φορά.

Γιατί την κοιτούσε έτσι; Γιατί δεν ξεμπέρδευε απλώς μαζί της; Αλλά η σιδερένια λαβή του στον ώμο της χαλάρωσε· το ζωώδες γρύλισμα είχε σταματήσει και είχε αντικατασταθεί από μια σαστισμένη, κατάπληκτη έκφραση. Κάθισε, και τη βοήθησε να κάτσει κι εκείνη, με καρφωμένο το βλέμμα του στο πρόσωπό της.

«Έλενα...» ψιθύρισε. Η φωνή του έσπασε. «Έλενα... εσύ είσαι!»

Αυτή είμαι; Η Έλενα;

Αλλά τι σημασία είχε; Έριξε μια ματιά στη γέριχη βελανιδιά. Εκείνος ήταν ακόμη εκεί. Στεκόταν όρθιος ανάμεσα στις ρίζες που προεξείχαν, βαριανασαίνοντας, ακουμπώντας με το ένα χέρι του στον κορμό, για να μην πέσει. Με τα απύθμενα μαύρα μάτια του την κοιτούσε συνοφρωμένος.

Μην ανησυχείς! Τούτος εδώ είναι ανόητος, και μπορώ να τα βγάλω πέρα μαζί του.

Αφού του έστειλε τη σκέψη της, μετά, μ' ένα τίναγμα, ρίχτηκε πάλι στον πρασινομάτη.

«Έλενα!» ούρλιαξε εκείνος τη στιγμή που τον έριχνε κάτω. Με το γερό χέρι του την κράτησε μακριά του, σπρώχνοντας τον ώμο της. «Έλενα, εγώ είμαι! Ο Στέφαν! Έλενα, σε παρακαλώ, κοίταξέ με!»

Τον κοιτούσε... Το μόνο που έβλεπε ήταν ο γυμνός λαιμός του. Σφύριξε πάλι, τραβώντας πίσω το πάνω χείλος της και δείχνοντάς του τα δόντια της.

Εκείνος πάγωσε.

Ένωσε το σοκ που διαπέρασε το κορμί του, είδε το τσακισμένο βλέμμα του. Το πρόσωπό του χλώμιασε πολύ – σαν να είχε φάει γροθιά στο στομάχι. Πεσμένος στο λασπωμένο έδαφος κούνησε ανεπαίσθητα το κεφάλι του.

«Όχι!» ψιθύρισε. «Όχι...»

Φαινόταν σαν να μιλούσε στον εαυτό του· σαν να μην περιμένε εκείνη να τον ακούσει. Άπλωσε το χέρι του στο μάγουλό της και η Έλενα προσπάθησε να τον δαγκώσει.

«Ω Έλενα...» ψιθύρισε.

Από το πρόσωπό του είχαν εξαφανιστεί και τα τελευταία ίχνη της μανίας, αυτής της ζωώδους επιθυμίας για αίμα. Το βλέμμα του ήταν θαμπό, πληγωμένο... και ευάλωτο.

Αυτή εκμεταλλεύτηκε την ευκαιρία και όρμησε στον γυμνό λαιμό του. Εκείνος σήκωσε το μπράτσο του να την εμποδίσει... να την απωθήσει, αλλά μετά το άφησε να ξαναπέσει.

Την κοίταξε για μια στιγμή επίμονα, και η Έλενα είδε τον πόνο στο βλέμμα του να κορυφώνεται, να γίνεται αβάσταχτος. Ύστερα εκείνος απλώς αφέθηκε... εγκατέλειψε κάθε προσπάθεια· την κοίταζε μόνο, και το βλέμμα του έσταζε θλίψη.

Η Έλενα το ένωσε – ένωσε την απουσία αντίστασης στο κορμί του. Εκείνος ξάπλωσε στο παγωμένο έδαφος και στα μαλλιά του μπλέχτηκαν θρυμματισμένα φύλλα βελανιδιάς. Κάρφωσε το βλέμμα του ψηλά – πέρα από εκείνη, στον σκοτεινό συνεφιασμένο ουρανό.

Αποτελείωσέ το...

Η Έλενα άκουσε ολοκάθαρα στο μυαλό της την αποκαμωμένη φωνή του.

Δίστασε για μια στιγμή. Κάτι σ' αυτά τα μάτια ξυπνούσε μέσα της αναμνήσεις. Είδε τον εαυτό της να στέκεται στο φεγγαρόφωτο, να κάθεται σε μια σοφίτα... Αλλά οι αναμνήσεις ήταν πολύ συγκεχυμένες· δεν τις καταλάβαινε· και η προσπάθεια που κατέβαλλε της έφερνε ζαλάδα και αναγούλα.

Αυτός έπρεπε να πεθάνει! Αυτός ο πρασινομάτης, που τον έλεγαν Στέφαν. Έπρεπε να πεθάνει, γιατί είχε χτυπήσει εκείνον, τον άλλο... αυτόν που η Έλενα αγαπούσε και ήταν πλασμένη να ζήσει μαζί του. Κανείς δεν μπορούσε να κάνει κακό σ' εκείνον και να συνεχίσει να ζει.

Έπιασε με τα δόντια της το λαιμό του παραδομένου στο έλεός της Στέφαν και δάγκωσε δυνατά.

Αμέσως κατάλαβε ότι δεν το έκανε σωστά – δεν είχε δαγκώσει αρτηρία ή φλέβα. Θυμωμένη για την απειρία της, συνέχισε να ψαχουλεύει το λαιμό του. Της άρεσε που δάγκωνε κάτι, αλλά δεν έβγαινε πολύ αίμα. Ανασήκωσε με οργή το κεφάλι της και τον δάγκωσε πάλι, και τότε ένιωσε το κορμί του να αναπηδάει από τον πόνο.

Πολύ καλύτερα... Αυτή τη φορά είχε βρει φλέβα, αλλά δεν την είχε σκίσει αρκετά βαθιά. Μια τόσο μικρή γρατσουνιά δεν αρκούσε... Για να αναβλύσει το πορφυρό ζεστό αίμα, έπρεπε σχεδόν να την κόψει.

Ένα ρίγος διαπέρασε το θύμα της, ενώ εκείνη προσπαθούσε να τα καταφέρει, ενώ τα δόντια της ψαχούλευαν και μασούσαν. Τη στιγμή όμως που ένιωσε τη σάρκα να υποχωρεί, τα χέρια κάποιου την τραβούσαν να τη σηκώσουν.

Η Έλενα γρύλισε χωρίς να αφήσει το λαιμό. Τα χέρια, όμως, επέμεναν. Ένα μπράτσο τυλίχτηκε στη μέση της, δάχτυλα χώθηκαν στα μαλλιά της. Πάλεψε, κρατήθηκε με νύχια και με δόντια από τη λεία της.

«Άσ' τον... Παράτα τον!»

Η φωνή ήταν αυστηρή και επιτακτική, σαν ριπή παγωμένου ανέμου. Η Έλενα την αναγνώρισε και σταμάτησε να

αντιστέκεται στη δύναμη που την τραβούσε μακριά. Καθώς τα χέρια την εναπόθεταν στο έδαφος και σήκωσε το βλέμμα της για να τον κοιτάξει, ένα όνομα της ήρθε στο νου: *Ντέιμον!* Το όνομά του ήταν Ντέιμον. Τον κοίταξε χολωμένη που την είχε τραβήξει από το θήραμά της, αλλά πειθήνια.

Ο Στέφαν ανακάθισε. Ο λαιμός του ήταν κατακόκκινος. Το αίμα έτρεχε στο πουκάμισό του. Η Έλενα έγλειψε τα χείλη της. Ένιωθε να τρέμει από μια βασανιστική πείνα· μια πείνα που έμοιαζε να πηγάζει από κάθε ίνα της ύπαρξής της. Ένιωθε και πάλι ζαλάδα.

«Μου φάνηκε», είπε δυνατά ο Ντέιμον, «πως είπες ότι ήταν νεκρή!»

Η Έλενα κοιτούσε τον Στέφαν, που –αν είναι ποτέ δυνατόν!– ήταν χλωμότερος από πριν. Αυτό το ωχρό πρόσωπο έμοιαζε ανείπωτα απελπισμένο.

«Κοίτα την...» ήταν το μόνο που απάντησε ο Στέφαν.

Ένα χέρι έπιασε το πιγούνι της Έλενας και ανασήκωσε το πρόσωπό της. Τα μάτια της συνάντησαν τα μισόκλειστα, σκοτεινά μάτια του Ντέιμον. Μακριά λεπτά δάχτυλα άγγιξαν τα χείλη της – τα εξερευνούσαν. Η Έλενα προσπάθησε, από ένστικτο, να δαγκώσει – όχι πολύ δυνατά. Το δάχτυλο του Ντέιμον βρήκε την κοφτερή καμπύλη του κυνόδοντα, και τότε εκείνη πράγματι τον δάγκωσε – μια δαγκωνιά σαν μικρό γατάκι.

Το πρόσωπο του Ντέιμον ήταν ανέκφραστο· το βλέμμα του σκληρό.

«Ξέρεις πού βρίσκεσαι;» τη ρώτησε.

Η Έλενα κοίταξε τριγύρω. Δέντρα...

«Στο δάσος!» είπε κατεργάρικα και τον ξανακοίταξε.

«Κι αυτός ποιος είναι;»

Κοίταξε εκεί που έδειχνε το δάχτυλό του. «Ο Στέφαν...» είπε αδιάφορα. «Ο αδελφός σου».

«Κι εγώ ποιος είμαι; Ξέρεις ποιος είμαι;»

Του χαμογέλασε, και φάνηκαν τα μυτερά δόντια της. «Ξέρω, φυσικά! Είσαι ο Ντέιμον, και σε αγαπώ!»

2

Η φωνή του Στέφαν ακούστηκε σιγανή, αλλά τραχιά. «Αυτό ήθελες, Ντέιμον, έτσι δεν είναι; Και τώρα τα κατάφερες. Έπρεπε να την κάνεις σαν κι εμάς... σαν και σένα... Δε σου αρκούσε απλώς να τη σκοτώσεις».

Ο Ντέιμον δε γύρισε να τον κοιτάξει. Με μισόκλειστα μάτια κοίταζε διαπεραστικά την Έλενα. Ήταν ακόμη γονατισμένος και κρατούσε το πιγούνι της. «Είναι η τρίτη φορά που το λες και έχει αρχίσει να με κουράζει», σχολίασε σιγανά. Ήταν αναμαλλιασμένος, ίσως και λίγο λαχανιασμένος, είχε όμως ανακτήσει την αυτοκυριαρχία του. «Σε σκότωσα, Έλενα;» ρώτησε.

«Όχι φυσικά!» απάντησε εκείνη, πλέκοντας τα δάχτυλά της με τα δάχτυλα του ελεύθερου χεριού του. Είχε όμως αρχίσει να ανυπομονεί. Μα τι στην ευχή έλεγαν; Κανένας δεν είχε σκοτωθεί!

«Ποτέ δεν είχα σκεφτεί ότι θα έλεγες ψέματα», είπε ο Στέφαν στον Ντέιμον, με ολοφάνερη ακόμη την πίκρα στη φωνή του. «Όλα τα άλλα... ναι, τα περίμενα από σένα, αλλά όχι αυτό! Ποτέ δε σε ξανάκουσα να προσπαθείς να κουλώσεις τις πράξεις σου για να τη σκαπουλάρεις».

«Λίγο ακόμη», είπε ο Ντέιμον, «και θ' αρχίσω να χάνω την υπομονή μου».

Τι άλλο θα μπορούσες να μου κάνεις; του ανταπάντησε ο Στέφαν. Χάρη θα μου κάνεις αν με σκοτώσεις!

«Μου τέλειωσαν οι χάρες για σένα πριν από πέντε αιώνες!» φώναξε ο Ντέιμον στον Στέφαν, αφήνοντας επιτέλους

το πιγούνι της Έλενας. «Τι θυμάσαι από τη σημερινή μέρα;» τη ρώτησε.

Η Έλενα απάντησε κουρασμένα, σαν παιδί που επαναλάμβανε δυνατά ένα μάθημα που σιχαινόταν. «Σήμερα ήταν η Γιορτή της Ημέρας των Ιδρυτών». Σφίγγοντας με τα δάχτυλά της τα δικά του, κοίταξε τον Ντέιμον στα μάτια. Αυτό θυμόταν μόνο, αλλά δεν αρκούσε... Εκνευρισμένη, προσπάθησε να θυμηθεί κι άλλα.

«Κάποιος ήταν στην τραπεζαρία... Η Κάρολιν!» Όταν είπε το όνομα, τον κοίταξε κατευχαριστημένη. «Θα διάβαζε το ημερολόγιό μου μπροστά σε όλους. Αυτό δεν ήταν καλό, γιατί...» Η Έλενα προσπάθησε να θυμηθεί, αλλά δεν τα κατάφερε. «Δε θυμάμαι γιατί... Αλλά την ξεγελάσαμε!» Του χαμογέλασε ζεστά, συνωμοτικά.

«“Εμείς” το κάναμε, έτσι;»

«Ναι! της το πήρες. Το έκανες για μένα...» Τα δάχτυλα του ελεύθερου χεριού της γλίστρησαν κάτω απ’ το μπουφάν του, ψάχνοντας το ημερολόγιο με το σκληρό εξώφυλλο. «Επειδή μ’ αγαπάς...» είπε τη στιγμή που το βρήκε και το γρατσούνισε απαλά με τα νύχια της. «Μ’ αγαπάς, έτσι δεν είναι;»

Από το ξέφωτο ακούστηκε ένας ανεπαίσθητος ήχος. Η Έλενα κοίταξε και είδε ότι ο Στέφαν είχε γυρίσει αλλού το πρόσωπό του.

«Έλενα, τι συνέβη μετά;» ρώτησε ο Ντέιμον, τραβώντας πάλι την προσοχή της.

«Μετά; Μετά η θεία Τζούντιθ τσακώθηκε μαζί μου...» Η Έλενα το σκέφτηκε λίγο και ανασήκωσε τους ώμους της. «Για κάτι... θύμωσα. Δεν είναι η μητέρα μου! Δεν έχει το δικαίωμα να μου λέει τι να κάνω!»

Η φωνή του Ντέιμον ακούστηκε ξερή. «Αυτό τελείωσε πια, μη σε απασχολεί άλλο. Μετά τι έγινε;»

Η Έλενα αναστέναξε βαριά. «Μετά πήρα το αμάξι του Ματ. Ο Ματ...» Είπε το όνομα σκεφτική, πλαταγίζοντας τη γλώσσα της πάνω στους κυνόδοντές της. Στο νου της ήρθε

η εικόνα ενός γοητευτικού προσώπου, ξανθών μαλλιών και γεροδεμένων ώμων. «Ο Ματ...»

«Και πού πήγες με το αυτοκίνητο του Ματ;»

«Στη γέφυρα Γουίκερι», είπε ο Στέφαν, κοιτώντας πάλι προς το μέρος τους, με μάτια βουτηγμένα στην απόγνωση.

«Όχι! πήγα στην πανσιόν», τον διόρθωσε εκνευρισμένη η Έλενα. «Για να περιμένω... εεε... ξέχασα τι. Τέλος πάντων... αλλά περίμενα εκεί. Μετά άρχισε η θύελλα... Αέρας, βροχή... τα πάντα. Δε μου άρεσε. Μπήκα στο αμάξι. Αλλά κάτι άρχισε να με κυνηγάει...»

«“Κάποιος” άρχισε να σε κυνηγάει!» είπε ο Στέφαν, κοιτώντας τον Ντέιμον.

«Ένα “πράγμα” ήταν!» επέμεινε η Έλενα. Είχε βαρεθεί να τη διακόπτει. «Πάμε κάπου αλλού, οι δυο μας μόνο», είπε στον Ντέιμον, γονατίζοντας και φέρνοντας το πρόσωπό της πολύ κοντά στο δικό του.

«Σε ένα λεπτό», της είπε. «Τι “πράγμα” ήταν αυτό που σε κυνήγησε;»

Τραβήχτηκε πίσω εξοργισμένη. «Δεν ξέρω τι “πράγμα” ήταν! Δεν είχα ξαναδει ποτέ κάτι τέτοιο! Δεν ήταν σαν εσένα ή τον Στέφαν. Ήταν...» Εικόνες άρχισαν να περνούν σαν αστραπή απ’ το μυαλό της: Η ομίχλη που κυλούσε πάνω στο έδαφος· ο άνεμος που ούρλιαζε· ένα σχήμα άσπρο και τεράστιο, λες και ήταν φτιαγμένο κι αυτό από ομίχλη, ένα σχήμα που προσπαθούσε να την προφτάσει, σαν σύννεφο που το έσπρωχνε ο αέρας.

«Ίσως ήταν απλώς η θύελλα», είπε. «Αλλά νόμιζα ότι ήθελε να μου κάνει κακό. Του ξέφυγα όμως!» Πασπατεύοντας το φερμουάρ του δερμάτινου μπουφάν του Ντέιμον, του χαμογέλασε κρυφά κοιτάζοντάς τον στα μάτια μέσ’ απ’ τις βλεφαρίδες της.

Στο πρόσωπο του Ντέιμον φάνηκε για πρώτη φορά κάποιο συναίσθημα. Τα χείλη του συσπάστηκαν σε μια γκριμάτσα. «Του ξέφυγες...»

«Ναι! Θυμήθηκα αυτό που... κάποιος... μου είχε πει για

το τρεχούμενο νερό. Τα σατανικά πλάσματα δεν μπορούν να το διασχίσουν. Οδήγησα, λοιπόν, προς το Ντρόουνιν Κρικ, προς τη γέφυρα. Και τότε...» Κόμπιασε, συνοφρυώθηκε, προσπάθησε να βρει μια ξεκάθαρη ανάμνηση μες στην καινούργια θολούρα. Νερό... θυμόταν το νερό... και κάποιον που ούρλιαζε... αλλά τίποτε άλλο. «Μετά το διέσχισα!» είπε τελικά, σαν να της είχε έρθει έμπνευση. «Πρέπει να το διέσχισα, γιατί τώρα είμαι εδώ. Αυτό είναι όλο! Μπορούμε τώρα να φύγουμε;»

Ο Ντέιμον δεν της απάντησε.

«Το αυτοκίνητο είναι ακόμη στο ποτάμι», είπε ο Στέφαν. Αυτός και ο Ντέιμον κοιτούσαν ο ένας τον άλλο, σαν δύο ενήλικες που συζητούσαν μπροστά σ' ένα παιδί που δεν καταλάβαινε. Είχαν παραμερίσει την έχθρα τους. Η Έλενα ένιωσε απίστευτα ενοχλημένη. Πήγε να πει κάτι, αλλά ο Στέφαν συνέχισε να μιλάει. «Το βρήκαμε η Μπόνι, η Μέρεντιθ κι εγώ. Βούτηξα και την έβγαλα, αλλά ήταν ήδη...»

Ήταν ήδη... τι; Η Έλενα συνοφρυώθηκε.

Τα χείλη του Ντέιμον είχαν κυρτώσει κοροϊδευτικά. «Και σήκωσε τα χέρια ψηλά; Εσύ, τουλάχιστον, έπρεπε να υποψιαστείς τι μπορεί να συνέβαινε. Ή μήπως η ιδέα και μόνο σου ήταν τόσο αποκρουστική, που ούτε καν σου πέρασε απ' το νου; Θα προτιμούσες να είχε πράγματι πεθάνει;»

«Δεν είχε σφυγμό, ούτε ανέπνεε!» είπε έξω φρενών ο Στέφαν. «Και ήξερα ότι δεν είχε ποτέ πάρει αρκετό αίμα, ώστε να μπορώ να την αλλάξω!» Το βλέμμα του σκλήρυνε. «Όχι από μένα, τουλάχιστον!»

Η Έλενα ξαναπήγε να πει κάτι. Ο Ντέιμον ακούμπησε τα δάχτυλά του πάνω στα χείλη της για να την κάνει να σιωπάσει και πρόσθεσε ήρεμα: «Κι αυτό ακριβώς είναι τώρα το πρόβλημα. Ή μήπως παραέχεις τυφλωθεί και ούτε καν το βλέπεις; Μου είπες να την κοιτάξω... Κοίτα την εσύ! Είναι σκοκαρασμένη και δε μιλάει λογικά. Ναι! το βλέπω ακόμη κι εγώ». Χαμογέλασε εκθαμβωτικά για μια στιγμή και συνέχισε. «Είναι κάτι περισσότερο από τη συνηθισμένη σύγχυση μετά

την αλλαγή. Χρειάζεται αίμα –ανθρώπινο αίμα–, αλλιώς το κορμί της δε θα έχει τη δύναμη να ολοκληρώσει την αλλαγή. Θα πεθάνει!»

Η Έλενα αναρωτήθηκε αγανακτισμένη τι εννοούσε λέγοντας «δε μιλάει λογικά». «Μια χαρά είμαι!» είπε μέσ' από τα δάχτυλα του Ντέιμον. «Είμαι απλώς κουρασμένη. Ήμουν έτοιμη να κοιμηθώ όταν σας άκουσα να τσακώνεστε, και ήρθα εδώ για να σε βοηθήσω. Αλλά εσύ δε με άφησες να τον σκοτώσω!» κατέληξε αγανακτισμένη.

«Ναι! γιατί δεν την άφησες;» ρώτησε ο Στέφαν. Είχε καρφώσει τα μάτια του στον Ντέιμον, σαν να ήθελε να του ανοίξει τρύπες με το βλέμμα του. Κάθε ίχνος συνεργασίας από τη μεριά του είχε εξαφανιστεί. «Θα ήταν το πιο εύκολο πράγμα στον κόσμο».

Ο Ντέιμον τον κοιτούσε επίμονα, εξοργισμένος ξαφνικά. Η έχθρα του ορμούσε να συναντήσει την έχθρα του Στέφαν. Ανάσαινε γρήγορα και ρηχά. «Ίσως δε μου αρέσουν τα εύκολα!» του σφύριξε. Μετά φάνηκε να ξαναβρίσκει τον αυτοέλεγχό του. Τα χείλη του στράβωσαν κοροϊδευτικά και πρόσθεσε: «Με άλλα λόγια, αγαπητέ αδελφέ μου, αν κάποιος πρόκειται να έχει την ικανοποίηση ότι σε σκότωσε, αυτός θα είμαι εγώ. Κανένας άλλος. Σχεδιάζω να το κάνω εγώ προσωπικά. Και σε κάτι τέτοια, τα καταφέρνω στ' αλήθεια πολύ καλά...»

«Το έχουμε δει αυτό», είπε ήρεμα ο Στέφαν, σαν να του προκαλούσε αηδία η κάθε λέξη που πρόσφερε.

«Αλλά αυτήν εδώ...» είπε ο Ντέιμον, κοιτάζοντας την Έλενα με μάτια που αστραποβολούσαν, «δεν τη σκότωσα εγώ! Γιατί να το έκανα; Μπορούσα να την έχω αλλάξει όποια στιγμή ήθελα».

«Ίσως γιατί μόλις είχε αρραβωνιαστεί κι ετοιμαζόταν να παντρευτεί κάποιον άλλο».

Ο Ντέιμον ανασήκωσε το χέρι της Έλενας που ήταν ακόμη πλεγμένο με το δικό του. Στον παράμεσο λαμπύρισε ένα χρυσό δαχτυλίδι, δεμένο με μια έντονα γαλάζια πολύτιμη

πέτρα. Η Έλενα το κοίταξε συνοφρυωμένη και θυμήθηκε αμυδρά ότι το είχε ξαναδεί. Μετά ανασήκωσε τους ώμους της και ακούμπησε αποκαμωμένη πάνω στον Ντέιμον.

«Μμ...» είπε ο Ντέιμον κοιτώντας τη, «δε μου φαίνεται μεγάλο πρόβλημα αυτό, έτσι δεν είναι;. Νομίζω ότι μάλλον θα χαρεί να σε ξεχάσει». Γύρισε και κοίταξε τον Στέφαν χαμογελώντας του χαϊρέκακα. «Αλλά θα το διαπιστώσουμε όταν ξανάρθει στα συγκαλά της. Τότε μπορούμε να τη ρωτήσουμε ποιον απ' τους δυο μας θέλει. Σύμφωνα;»

Ο Στέφαν κούνησε αρνητικά το κεφάλι του. «Πώς μπορείς ακόμη και να το λες αυτό; Μετά απ' ό,τι συνέβη...» Η φωνή του αργόσβησε.

«Με την Κατερίνε; Εγώ μπορώ να το λέω, κι ας μην μπορείς εσύ. Η Κατερίνε έκανε μια ανόητη επιλογή και πλήρωσε το τίμημα. Η Έλενα είναι διαφορετική. Ξέρει τι θέλει. Αλλά δεν έχει σημασία αν συμφωνείς ή όχι», πρόσθεσε, αφήφώντας τις νέες διαμαρτυρίες του Στέφαν. «Το θέμα είναι ότι τώρα είναι αδύναμη και χρειάζεται αίμα. Θα φροντίσω να το πάρει και μετά θα βρω ποιος της το έκανε αυτό. Αν θέλεις, μπορείς να έρθεις μαζί. Κάνε ό,τι νομίζεις...»

Σηκώθηκε και σήκωσε και την Έλενα. «Πάμε!»

Η Έλενα σηκώθηκε πρόθυμα, ευχαριστημένη που έφευγαν. Το δάσος είχε ενδιαφέρον τη νύχτα, κάτι που ποτέ στο παρελθόν δεν είχε προσέξει. Οι κουκουβάγιες έστελναν μέσα απ' τα δέντρα τις πένθιμες στοιχειωμένες κραυγές τους και τα ποντίκια έτρεχαν τρομαγμένα μακριά απ' τα πόδια της, που έμοιαζαν να γλιστρούν πάνω στο έδαφος. Ο αέρας ήταν πιο ψυχρός, γιατί πάγωνε πρώτα στα βαθουλώματα και στις κατηφορίες του δάσους. Η Έλενα διαπίστωσε ότι ήταν εύκολο να βαδίζει αθόρυβα πάνω στα πεσμένα φύλλα έχοντας δίπλα της τον Ντέιμον – απλώς έπρεπε να προσέχει πού πατάει. Δεν κοίταξε πίσω να δει αν ο Στέφαν τους ακολουθούσε.

Αναγνώρισε το σημείο όπου βγήκαν από το δάσος. Είχε ξαναβρεθεί εκεί νωρίτερα εκείνη τη μέρα. Τώρα όμως γινόταν χαλασμός. Κόκκινα και μπλε φώτα αναβόσβηναν πάνω

σε αμάξια και κινητοί προβολείς φώτιζαν σκυμμένες ανθρώπινες φιγούρες. Η Έλενα κοίταξε με περιέργεια τους ανθρώπους. Αρκετούς τούς γνώριζε. Εκείνη τη γυναίκα, για παράδειγμα, με το βασανισμένο λεπτό πρόσωπο και τα γεμάτα αγωνία μάτια – η θεία Τζούντιθ ήταν; Και ο ψηλός άντρας δίπλα της δεν ήταν ο Ρόμπερτ, ο αρραβωνιαστικός της θείας Τζούντιθ;

Η Έλενα σκέφτηκε ότι έπρεπε να είναι μαζί τους και κάποιος άλλος. Ένα κοριτσάκι με μαλλιά τόσο ανοιχτόχρωμα όσο τα δικά της. Αλλά όσο κι αν προσπάθησε, δεν μπόρεσε να θυμηθεί το όνομά της.

Τα δυο αγκαλιασμένα κορίτσια που στέκονταν περικυκλωμένα από διάφορους υπεύθυνους... αυτές τις δύο τις θυμήθηκε! Η μικροκαμωμένη κοκκινομάλλα που έκλαιγε ήταν η Μπόνι. Η ψηλότερη, με τα πλούσια μαύρα μαλλιά, ήταν η Μέρεντιθ.

«Μα δεν είναι μες στο νερό!» έλεγε η Μπόνι σ' έναν άντρα με στολή. Η φωνή της έτρεμε, λες και ήταν έτοιμη να πάθει υστερία. «Είδαμε τον Στέφαν που την έβγαζε. Σας το έχω πει χιλιάδες φορές!»

«Και τον αφήσατε εδώ μαζί της;»

«Έπρεπε να το κάνουμε! Η καταιγίδα δυνάμωνε και ερχόταν κάτι...»

«Άσ' το αυτό!» τη διέκοψε η Μέρεντιθ. Ακουγόταν ελάχιστα μόνο πιο ήρεμη από την Μπόνι. «Ο Στέφαν είπε ότι αν... τέλος πάντων, αν αναγκάζοταν να την αφήσει, θα την άφηνε κάτω από τις ιτιές».

«Και πού βρίσκεται τώρα ο Στέφαν;» ρώτησε ένας άλλος άντρας με στολή.

«Δεν ξέρουμε! Εμείς πήγαμε να ζητήσουμε βοήθεια. Μάλλον μας ακολούθησε. Όσο για το τι συνέβη στην Έλενα...» Η Μπόνι γύρισε και βύθισε το πρόσωπό της στην αγκαλιά της Μέρεντιθ.

Η Έλενα συνειδητοποίησε ότι ήταν αναστατωμένες για εκείνη. Μα τι ανόητες που είναι! Θα το ξεκαθαρίσω τώρα

αμέσως! Πήγε να προχωρήσει προς το φως, αλλά ο Ντέιμον την τράβηξε πίσω. Τον κοίταξε προσβεβλημένη.

«Όχι έτσι! Διάλεξε ποιους θέλεις και θα σ' τους φέρω εγώ», της είπε.

«Να τους θέλω για ποιο λόγο;»

«Για να φας, Έλενα. Τώρα είσαι κυνηγός. Αυτοί είναι η λεία σου».

Η Έλενα, αβέβαιη, πίεσε με τη γλώσσα της τον κυνόδο-ντά της. Τίποτε εκεί πέρα δεν της θύμιζε τροφή. Ωστόσο, αφού το είχε πει ο Ντέιμον, δεν είχε διάθεση να τον αμφισβητήσει. «Όπως νομίζεις», του είπε πρόθυμα.

Ο Ντέιμον έγερσε πίσω το κεφάλι του. Τα μάτια του μισόκλεισαν και σάρωσε με το βλέμμα του το χώρο μπροστά του, σαν ειδικός που εκτιμούσε έναν πασίγνωστο πίνακα. «Λοιπόν... τι θα έλεγες για δύο ωραίους νεαρούς γιατρούς;»

«Όχι!» είπε μια φωνή πίσω τους.

Ο Ντέιμον έριξε μια ματιά στον Στέφαν πάνω απ' τον ώμο του. «Γιατί όχι;»

«Γιατί έχουν γίνει αρκετές επιθέσεις. Μπορεί να χρειάζεται ανθρώπινο αίμα, αλλά δεν είναι ανάγκη να κυνηγήσει για να το πάρει». Το πρόσωπο του Στέφαν ήταν δυσανάγνωστο και εχθρικό, αλλά έδειχνε ανυποχώρητα αποφασιστικός.

«Υπάρχει άλλος τρόπος;» τον ρώτησε ειρωνικά ο Ντέιμον.

«Το ξέρεις ότι υπάρχει. Βρες κάποιον πρόθυμο να το κάνει, ή κάποιον που θα τον πείσουμε να το κάνει. Κάποιον που θα προσφερθεί για την Έλενα, και που είναι αρκετά δυνατός διανοητικά ώστε να τα βγάλει πέρα με όλο αυτό».

«Να υποθέσω ότι ξέρεις πού μπορούμε να βρούμε αυτόν το χαρισματικό άνθρωπο;»

«Φέρ' τη στο σχολείο. Θα σας συναντήσω εκεί», είπε ο Στέφαν και εξαφανίστηκε.

Απομακρύνθηκαν από την αναμπουμπούλα – από τα φώτα που αναβόσβηναν και τους ανθρώπους που πηγαινοέρχονταν. Καθώς έφευγαν, η Έλενα πρόσεξε κάτι παράξενο. Μέσα στο ποτάμι, φωτισμένο από κινητούς προβο-

λείς, βρισκόταν ένα αυτοκίνητο. Ήταν εντελώς βυθισμένο στο νερό εκτός απ' τον μπροστινό προφυλακτήρα, που εξείχε πάνω από την επιφάνεια του νερού.

Τι ανόητο μέρος για παρκάρισμα, σκέφτηκε και ακολούθησε τον Ντέιμον στο δάσος.

Ο Στέφαν άρχισε πάλι να αισθάνεται.

Πονούσε. Νόμιζε ότι είχε ξεμπερδέψει με τον πόνο – με το οποιοδήποτε συναίσθημα. Όταν είχε τραβήξει το άψυχο σώμα της Έλενας απ' τα σκοτεινά νερά νόμιζε ότι τίποτε πλέον δε θα τον πονούσε, γιατί τίποτε δε θα μπορούσε να συγκριθεί μ' εκείνη τη στιγμή.

Έκανε λάθος...

Σταμάτησε και στηρίχτηκε σ' ένα δέντρο με το χέρι που δεν ήταν πληγωμένο. Χαμήλωσε το κεφάλι του κι άρχισε να ανασαίνει βαθιά. Όταν του πέρασε ο έξαλλος θυμός και ξεθόλωσαν τα μάτια του, συνέχισε να προχωράει. Αλλά ο πόνος που του έκαιγε το στήθος συνέχισε αμείωτος. Είπε στον εαυτό του να σταματήσει να τη σκέφτεται, ξέροντας ότι ήταν άσκοπο.

Η Έλενα όμως δεν είχε πράγματι πεθάνει. Δε σήμαινε τίποτε αυτό; Νόμιζε ότι δε θα ξανάκουγε τη φωνή της, ότι δε θα ένοιωθε πάλι το άγγιγμά της...

Και τώρα, όταν τον άγγιξε, ήθελε να τον σκοτώσει!

Σταμάτησε πάλι. Διπλώθηκε στα δύο, νομίζοντας ότι θα έκανε εμετό.

Ήταν φρικτότερο μαρτύριο να τη βλέπει έτσι από το να τη βλέπει παγωμένη και νεκρή. Ίσως γι' αυτό τον είχε αφήσει να ζήσει ο Ντέιμον. Ίσως αυτή ήταν η εκδίκηση του Ντέιμον.

Και ίσως ο Στέφαν έπρεπε απλώς να κάνει αυτό που είχε σχεδιάσει να κάνει, αφού πρώτα θα σκότωνε τον Ντέιμον. Να περιμένει μέχρι την αυγή και τότε να βγάλει το ασημένιο δαχτυλίδι που τον προστάτευε απ' το φως του ήλιου. Να σταθεί κάτω από την πύρινη αγκαλιά των λαμπερών

ακτίνων μέχρις ότου καεί όλη η σάρκα του και σταματήσει ο πόνος μια για πάντα.

Αλλά ήξερε ότι δεν μπορούσε να το κάνει. Όσο η Έλενα περπατούσε πάνω σ' αυτή τη γη δε θα μπορούσε ποτέ να την αφήσει. Ακόμη κι αν τον μισούσε, ακόμη κι αν ήθελε να τον κυνηγήσει σαν θήραμα... Θα έκανε ό,τι μπορούσε για να την κρατήσει ασφαλή.

Ο Στέφαν λοξοδρόμησε προς την πανσιόν. Έπρεπε να πλυθεί πριν τον δουν άνθρωποι. Στο δωμάτιό του καθάρισε το αίμα απ' το πρόσωπο και το λαιμό του και κοίταξε τα μπράτσα του. Τα τραύματα είχαν αρχίσει ήδη να επουλώνονται. Αν συγκεντρωνόταν, θα μπορούσε να επισπεύσει τη διαδικασία της επούλωσης. Κατανάλωνε όμως γρήγορα τις Δυνάμεις του – η πάλη με τον αδελφό του τον είχε ήδη εξασθενήσει. Αλλά ήταν σημαντικό να νιώσει καλύτερα. Όχι επειδή πονούσε στον ώμο του –αυτό τον πόνο σχεδόν δεν τον ένιωθε–, αλλά επειδή έπρεπε να είναι σε φόρμα.

Ο Ντέιμον και η Έλενα περίμεναν έξω απ' το σχολείο. Ένιωσε την ανυπομονησία του αδελφού του και την καινούργια, άγρια παρουσία της Έλενας στο σκοτάδι.

«Ελπίζω να έχουμε αποτέλεσμα», είπε ο Ντέιμον.

Ο Στέφαν δεν απάντησε. Το θέατρο του σχολείου ήταν ένα ακόμη μέρος όπου γινόταν χαλασμός. Ο κόσμος κανονικά έπρεπε να απολαμβάνει το χορό της Ημέρας των Ιδρυτών. Όσοι όμως ήταν ακόμη εκεί, περιμένοντας να περάσει η καταιγίδα, βημάτιζαν πέρα-δώθε ή μιλούσαν σε μικρές παύσεις. Ο Στέφαν κοίταξε από την ανοιχτή πόρτα, αναζητώντας με τη σκέψη του έναν συγκεκριμένο άνθρωπο.

Τον βρήκε. Πάνω σ' ένα τραπέζι στη γωνία ήταν σκυμμένο ένα ξανθό κεφάλι.

Ματ!

Ο Ματ ίσιωσε το κορμί του και κοίταξε τριγύρω σαστισμένος. Επιστρατεύοντας όλη τη δύναμη της θέλησής του, ο Στέφαν τον παρότρυνε να βγει έξω. *Χρειάζεσαι φρέσκο*

αέρα, του είπε, χώνοντας την ιδέα στο υποσυνείδητο του Ματ. *Νιώθεις πως θέλεις να βγεις έξω για λίγο.*

Πήγαινε τη στο σχολείο, στην αίθουσα της Φωτογραφίας. Ξέρει πού είναι. Μην εμφανιστείτε μέχρι να σας φωνάξω, είπε στον Ντέιμον, ο οποίος στεκόταν χωρίς να φαίνεται έξω ακριβώς απ' το σημείο που έπεφταν τα φώτα.

Ο Ματ βγήκε έξω. Ανασήκωσε το πρόσωπό του με τα τραβηγμένα χαρακτηριστικά και κοίταξε τον αφέγγαρο ουρανό. Όταν του μίλησε ο Στέφαν, τινάχτηκε.

«Στέφαν! επιτέλους!» Στο πρόσωπό του πάλευαν η απελπισία, η ελπίδα και ο τρόμος. Πλησίασε γρήγορα τον Στέφαν. «Την έφεραν πίσω; Υπάρχει κάτι νεότερο;»

«Εσύ τι άκουσες;»

Ο Ματ πριν απαντήσει τον κάρφωσε για μια στιγμή με το βλέμμα του. «Ήρθαν η Μπόνι και η Μέρεντιθ και είπαν ότι η Έλενα είχε πέσει από τη γέφυρα Γουίκερι με το αμάξι μου. Είπαν ότι είναι...» Σταμάτησε και ξεροκατάπιε. «Δεν είναι αλήθεια, Στέφαν, έτσι;» Το βλέμμα του ήταν παρακλητικό.

Ο Στέφαν κοίταξε μακριά.

«Ω Θεέ μου!» είπε βραχνά ο Ματ. Γύρισε την πλάτη του στον Στέφαν πιέζοντας τα μάτια του με τις παλάμες του. «Δεν το πιστεύω! Όχι! Δεν μπορεί να είναι αλήθεια!»

«Ματ...» Ο Στέφαν τον άγγιξε στον ώμο.

«Συγγνώμη...» Η φωνή του Ματ ακούστηκε βαριά και τραχιά. «Θα πρέπει να ζεις την κόλαση, κι εγώ σ' το κάνω χειρότερο.»

Περισσότερο απ' όσο φαντάζεσαι, σκέφτηκε ο Στέφαν, και τράβηξε το χέρι του από τον ώμο του Ματ. Είχε έρθει εδώ με την πρόθεση να χρησιμοποιήσει τις Δυνάμεις του για να πείσει τον Ματ, αλλά τώρα του φαινόταν αδύνατον. Δεν μπορούσε να το κάνει. Δεν μπορούσε να το κάνει στον πρώτο, στον μοναδικό άνθρωπο-φιλο που είχε σ' αυτό τον τόπο.

Η μόνη εναλλακτική λύση του ήταν να πει στον Ματ την

αλήθεια. Να αφήσει τον Ματ να διαλέξει μόνος του, ξέροντας τα πάντα.

«Αν αυτή τη στιγμή μπορούσες να κάνεις κάτι για την Έλενα», του είπε, «θα το έκανες;»

Ο Ματ ήταν τόσο βυθισμένος στον πόνο του, που δεν τον ρώτησε τι είδους ηλίθια ερώτηση ήταν αυτή. «Θα έκανα τα πάντα!» απάντησε σχεδόν θυμωμένος, σκουπίζοντας τα μάτια με το μανίκι του. «Θα έκανα τα πάντα γι' αυτή!» Κοίταξε τον Στέφαν σχεδόν προκλητικά, ενώ η ανάσα του έτρεμε.

Συγχαρητήρια! σκέφτηκε ο Στέφαν, νιώθοντας ξαφνικά ένα απύθμενο κενό στο στομάχι του. Μόλις κέρδισες ένα ταξίδι στη Ζώνη του Λυκόφωτος!

«Έλα μαζί μου», είπε. «Έχω κάτι να σου δείξω...»

ΣΚΟΤΕΙΝΟ ΠΑΘΟΣ ΚΑΙ ΔΙΨΑ ΓΙΑ ΑΙΜΑ

Έλενα: με τον Ντέιμον στο πλευρό της, και ανήμπορη να κατανικήσει την ανάγκη της για αίμα, παραπαίει ανάμεσα στην παλιά και στη νέα πραγματικότητα.

Ντέιμον: το πάθος του για τη γοητευτική Έλενα γιγαντώνεται μαζί με τη λαχτάρα του να εκδικηθεί τον Στέφαν.

Στέφαν: μην μπορώντας να συμφιλιωθεί με την απουσία της Έλενας από τη ζωή του, είναι αποφασισμένος να κάνει τα πάντα για να την κερδίσει ξανά, ακόμη κι αν αυτό σημαίνει ότι πρέπει να γίνει ένας άλλος ή και να πεθάνει!

Οι μοίρες τους είναι συνδεδεμένες για πάντα! Το μέλλον τους σκοτεινό και αβέβαιο, αφού μια Δύναμη πιο ισχυρή απ' αυτούς πλανάται παντού.

**Το τρίτο βιβλίο της σειράς έρωτα
και τρόμου VAMPIRE DIARIES
θα σας συγκλονίσει.**

**ΜΗ ΧΑΣΕΤΕ
ΤΑ ΔΥΟ ΠΡΩΤΑ ΒΙΒΛΙΑ
ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ!**

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-453-899-7

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 08524

ΔΙΑΒΑΖΩ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΓΙΑΤΙ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ